

Willemijn Verloop - Foto: Dirk Kome

'Ik ben een kantoor- nomade'

Het bureau van: Willemijn
Verloop (Rubio Impact Ventures)

Door: Floris Kappelle

02-04-2026

(Social) impact Profiel

Wie het voormalige zebra-verblijf van Artis binnenstapt, verwacht geen impact investeringsfonds. Toch is dit precies waar Willemijn Verloop haar laptop openklapt. Tussen de gietijzeren pilaren en de hoge ramen, waar het lentezonlicht ongehinderd naar binnen valt, huist Rubio Impact Ventures. Het kantoor voelt eerder als een zorgvuldig ingerichte huiskamer dan als een plek waar kapitaalstromen worden gestuurd.

De ruimte ademt rust en beweging tegelijk. Grote houten tafels worden afgewisseld met ergonomische statafels, Verloops favoriete werkplek. 'Ik zit eigenlijk nooit', zegt ze terwijl ze haar laptop half openklapt, klaar om zo weer ergens anders neer te strijken. Aan de achterkant geven glazen deuren zicht op het park en een stel verliefde tapirs. Iets verderop scharrelt een pampahaas. Het gekrijs van apen die de lente vieren zweeft naar binnen door een open raam.

Kapitaal sturen

‘De zon maakt alles anders’, zegt Verloop. ‘Dan begint de dag goed. En gisteren was ik nog in de natuur. Dat geeft energie.’ Ze zegt het zonder nadruk, alsof het vanzelfsprekend is dat werk, natuur en denken over de wereld in elkaar overlopen. Die wereld laat haar niet los. Integendeel. ‘De geopolitieke situatie houdt me enorm bezig. Ik heb altijd gedacht dat we vooruit bewogen, maar het voelt alsof we nu achteruit rennen.’ Het is een observatie die contrasteert met de lichte ruimte waarin we zitten, maar die tegelijk verklaart waarom ze hier zit: om kapitaal een andere richting op te sturen.

Rubio, vernoemd naar de Rubicon die Caesar overstak, staat voor een kantelpunt. ‘We willen dat impact investeren het nieuwe normaal wordt. Dat je bij elke investering meeneemt wat de maatschappelijke waarde is.’ Ze leunt even tegen de tafel. ‘Wat is echte waarde? Je eigen zakken vullen, of bijdragen aan een betere wereld?’ Die vraag hangt impliciet in de ruimte, tussen de grote, groene planten en de designlampen die zacht licht verspreiden.

In een van de vergaderkamers is een wand bekleed met een levensgrote afbeelding van zebra’s op de savanne. ‘Akoestische zebra’s’, glimlacht ze. ‘Ze dempen het geluid.’ Aan de overkant staat een boekenkast waarin boeken op kleur zijn gerangschikt, een bijna speels detail in een verder strak ingerichte ruimte. Door het raam zien we lama’s onverstoorbaar knabbelen aan een baal

Systemische verandering

Verloop is geen onbekende in de wereld van maatschappelijke verandering. Als oprichter van War Child bouwde ze een organisatie die inmiddels wereldwijd opereert. Toch ziet ze haar huidige werk nadrukkelijk niet als filantropie. ‘Wat ik nu doe is expliciet niet filantropisch. Filantropisch geld moet gaan naar problemen die je niet ondernemend kunt oplossen. En die zijn er genoeg, kijk naar War Child.’

Ze beweegt zich tussen twee werelden: die van geven en die van investeren. ‘De uitdaging is in beide gevallen hetzelfde: de beste initiatieven vinden die systemische verandering kunnen brengen, en daar kapitaal naartoe mobiliseren.’ Even pauzeert ze. ‘Alleen de middelen verschillen.’

Op kantoor vertaalt die filosofie zich in beweging. Verloop heeft geen vaste plek. Nooit gehad ook. ‘Ik geloof daar niet in. Ik ben een kantoor-nomade.’ Ze werkt aan de keukentafel, in een vergaderhok, of staand aan een van de bureaus. ‘Je vangt meer op. Je blijft scherper.’ Dat scherpen gebeurt ook buiten. ‘Zullen we zitten of wandelen?’ vraag ik vaak. De meeste mensen kiezen wandelen.’ De paden van Artis en het nabijgelegen Oosterpark vormen zo een verlengstuk van het kantoor. Wandelend vergaderen is hier eerder regel dan uitzondering.

Richting geven

Binnen valt het oog op details die iets zeggen over de cultuur. In een kast ligt een blauwe badeend naast een pluchen meerkat, een diploma en een doos tissues. Boven de lange lunchtafel hangen 36 groepsfoto’s van de ondernemers-teams waarin Rubio investeerde, start-ups waarvan sommige inmiddels zijn doorgesloegen tot scale-ups. Op de houten tafel staat een groot droogboekje: duurzaam, vanzelfsprekend.

<https://www.wereldvanfilantropie.nl/nieuws/ik-ben-een-kantoor-nomade>

© This is an open access article distributed under the terms of the CC BY-NC-ND 4.0 license
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

En dan is er de verkleedkist. Half open, met een gouden hoge hoed die eruit steekt en glitterslippers achteloos ernaast. ‘Als er iets te vieren is, duikt iemand die kist in’, zegt Verloop. ‘Elk goed kantoor moet er een hebben. En een discobal. Even dansen en je kunt weer door.’ Het tekent haar stijl van leidinggeven, die ze zelf omschrijft als inspireren en ook enigszins chaotisch. ‘Mijn kracht zit niet in de details, maar in richting geven en de beste mensen om me heen verzamelen.’

Ze zegt het zonder valse bescheidenheid, eerder als constatering. Haar energie haalt ze uit gesprekken met ondernemers. ‘Mensen die nieuwe oplossingen bedenken, daar krijg ik energie van. Niet van het ophalen van geld, al hoort dat er wel bij.’ Ze noemt Nobelprijswinnaar Muhammad Yunus als voorbeeld: iemand die al vroeg bewees dat sociaal ondernemerschap systemische waarde kan hebben en heel schaalbaar kan zijn.

Geld met betekenis

Terug in de grote ruimte is het licht intenser geworden. De tapirs zijn dichterbij gekomen, alsof ze het gesprek volgen. ‘Dat zijn onze bureaus dus daar heb ik het meeste contact mee’, zegt ze lachend. ‘Die voelen de lente.’

Als motto noemt ze de Ierse auteur George Bernard Shaw die zei: *All progress depends on the unreasonable manpower of unreasonable people*. ‘Vooruitgang komt van mensen die zich niet neerleggen bij hoe het is’, legt ze uit. ‘Als je stopt met jezelf bevragen, stopt de vooruitgang.’ In het kantoor van Rubio krijgt die gedachte een tastbare vorm. In hout, planten en een verkleedkist. In gesprekken die zich verplaatsen van tafel naar park. En in investeringen die proberen het systeem een zetje te geven. ‘Uiteindelijk’, zegt Verloop terwijl ze haar laptop weer dichtklapt, ‘gaat het erom dat geld weer betekenis krijgt. Niet pas aan het eind van je leven, maar in elke stap die je zet.’

Buiten loopt een tapir langzaam uit beeld. Binnen komt een nieuw gezelschap de vergaderzaal in. Opgewekt en doelgericht. Zoals het hier eigenlijk altijd lijkt te gaan. Bovenkant formulier

Tweede artikel in de serie ‘Het bureau van ...’. De eerste aflevering is verschenen op 1 maart 2026 (Elise Kant, Haëlla Stichting).

Abonneer je op ons gratis Journaal:

E-mail adres

Schrijf je in